

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
έδρευσεν' στην γήν των Παρθενώνων.

'Ετος χίμα δώδεκα κι' ένακόσ' άκόμα,
δλοι την' Ανόρθωσι θύχουσε' στο στόμα.

Εικοστή Δεκεμβρίου κι' ένατη,
φοβερό τής Τουρκιάς τό γενιάτι.

Χίλια διακόσα τριάντα κι' ένα
δλοι' στο πόδι, καινούρια χρονιά.

**Νέος Χρόνος,
νέος τόνος.**

Καινούριος Χρόνος προχωρεί
κι' άλλος παληός έξιστορεί
σε τουτον μεγαλεία.

Και μάμαρα Πεντελικά
γίνονται μνήματα λευκά
και Νίσης Μουσολεία.

Κι' ό νέος άς χαιρετηθῆ,
βαστῆ γιά δώρα του σπαθί,
τουφέκι και κανόνι.

Δέν φέρνει δένδρα παινιδιών,
μά φέρνει κάτι, που παιδιών
κεφάλια στεφανώνει.

Στραϊέ και Στόλε, πούγινες του γένους ή λατρεία,
έλα τραγουδά λιγερά
πώς με τής Νίσης τά φτερά
επέταξε τό Δώδεκα κι' ήλθε τό Δεκατρία.

**'Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά
'ψηλή μου δενδρολεβανιά.**

Καινούριος Χρόνος έρχεται, καινούριος Χρόνος φθάνει,
κι' ό Φασουλής τον χαιρετῆ;
κι' ό Φασουλής τον έρωτῆ
άν άπ' εκεί που' πέρασε' πήγε και' στο Μπιζάνι.

Κι' ό Χρόνος έσταμάτησε και λέει τέτοια λόγια:
εύρηκα' άνέλπισταις χαραίς,
μά και μεγάλας συμφοραίς
'στον Τουρκαλά τον μπόγια.

'Απ' όπου κι' άν έπίρρασα
πολέμων πανηγύρι,
και' λευθεραίς έκέρρασα
μ' όλόχρυσο ποτήρι.

'Απ' έδω κι' εκεί κερνώ,
λόφους και βουνά περνώ
και μιζ' πλάσι' ματωμένη.

Δός μου, φώναζαν, κι' έμένα
μέ τά χέρια σηκωμένα
τόσοι παραδιφασμένοι.

Μά τι δίψα περισσή...
πήγτε' Λευθεραίς κρασί
νά μεθύσετε μ' αυτό.

Πήγτε πήγτε' στην ύγειά
κάθε δούλου και Ραγιά,
που τον' έλεπατε σκυφτό.

Τι Στρατεύματα, τι Στόλοι,
τι λεόντων βρυχηθμοί
κι' Έγκλεδάων μηχανομαί.

